

Hálát adok értetek az én Istenemnek mindenkor azért a kegyelemért, amely nektek Krisztus Jézusban adatott. Mert őbenne meggazdagodtatok mindenben: minden beszédben és minden ismeretben, amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek. Ezért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Isten elhívott minket. Az ő egyháza vagyunk, és az ő gyülekezete. De mi a célja mindennek? Miért jövünk el hétről hétre a templomba? Vannak és lesznek köztünk olyanok is, akiknek a gyülekezet még egészen új tapasztalat. Talán a televízióban is néznek minket olyanok, akik még sosem jártak református templomban. Ha megkérdeznék tőletek, miért jártok templomba, őszintén, mit felelnétek? Talán lennének köztünk olyanok, akik ha mélyen szívükbe tekintenek, azt mondnák, hogy szüleik, nagyszüleik hagyományát követve járnak templomba. Mások közülünk azt mondhatnák, hogy itt közösségre letek. Talán sokunknak ez az egyetlen közösség, aminek tagjai vagyunk. Mit mondhatnánk még, miért járunk templomba? Talán azért, mert félünk a haláltól. Vagy nem is csak a haláltól, hanem hogy mi lesz majd azután, ha lesz azután. Mondhatnánk, hogy szeretnénk jóban lenni Istennel, ha már egyszer meg kell halni. Szeretnénk kiengesztelni őt, hogy a templomban töltött órák számát beszámítja majd önmagánál.

Elhívásunk Krisztussal való közösségre, üdvösségre szól. Nem a földön éri el a legfőbb célját.

Ebben a kérdésben a Szentírás rendkívül határozott, és fegyelmezett választ ad. Hadd tekintsünk hitünkre, elhívásunkra mi is így. Engedjétek meg nekem, hogy kizárjak minden rossz indokot és magyarázatot. Ha valaki jutalomért, vagy megbecsülésért jár templomba, vagy azért, mert szülei is jártak, ki kell, hogy ábrándítsam. Nem jár Istennél plusz pont a templomba járásért. Mert Isten nem így hív bennünket. A Szentírás határozottan és félremagyarázhatatlanul azt mondja, hogy Isten üdvösségre hív el bennünket. Azért hív templomába, hogy örök életet adhasson számunkra. Azért küldi Szentlelkét, hogy a mennyországba juthassunk. Mert feláldozta a Fiát. Mert akármilyen történik is velünk itt a földön, akármilyen is olvassunk a Bibliában, vagy halljunk a szószékről, egyedül az üdvösségünkre történik.

Az Isten azért alkotta meg az egyházat, hogy az embereket vezesse az úton az örök élet felé. Ez az út pedig Krisztussal való közösségben valósul meg. Közösségben. Isten ezért templomába vár. Szeretné, hogy minél többen halljanak róla. Az Úr azt akarja, hogy a

Szentírást olvasva megerősödünk hitünkben. Ha azt várjuk, hogy majd itt a földön gazdagságot, békét ad anélkül, hogy az örök életre készülnénk, rossz úton járunk.

Gondoljunk bele. Az ember bűnbe esett. Úgy mondjuk ezt, hogy az első ember, Ádám és Éva bűnében. A természetünk eltávolodott Istentől. A tőle kapott célok önzéssé és gonoszsággá torzultak. Igen, a templomba járásunk, közösségi életünk is önző célokká torzultak. Szeretjük, ha elismernek bennünket. Talán a munkahelyen a főnökünk kényekedve szerint bánt velünk, hát keresünk egy közösséget, ahol megértene, befogadna. Talán nyugdíjas éveinkre rántört az unalom, és kell egy közösség, ahol hasznosnak érezhetjük magunkat. Szeretjük, ha az emberek rólunk beszélnek. Szeretünk mások társaságában lenni. A templom pedig kényelmes hely ehhez, hiszen csak vasárnap 11 órakor meg kell jelennünk, meghallgatnunk a prédikációt, aztán hazamenni. Találkoztunk emberekkel, jó volt együtt lenni.

Nem tagadom, biztosan vannak közöttünk sokan, akik Isten iránti hálából érkeznek el a templomba újra és újra. Ez valóban helyes és jó dolog. Senkit sem akarok lebeszélni arról, hogy közöttünk legyen. Csak azt szeretném, sőt a Szentírás is arra kér bennünket, gondoljuk át, mi hoz el bennünket a templomba. Mert ha az Istentől, és a mennyek országától eltávolodtunk, akkor keresnünk kell a visszafelé vezető utat. Isten ugyanis nem csak egy jó közösségbe hív, és nem is azért, hogy barátok között töltsük időnket. Isten üdvösségre hív. Hogy az Isten országának hatalma a mi életünkre is hatással legyen. Hogy megerősödünk hitünkben és egyre biztosabbak legyünk örök életünk felől.

Minden tettünknek hálából kell fakadnia.

Ezért ha nem hiszel a mennyországban, rossz úton jársz. Ha nem hiszed, hogy Jézus Krisztusban örök életed van, rossz úton jársz. Ha nem hiszel Istenben, vagy ha nincs hatással az életedre, és mégis templomba jársz, akkor valami hiányzik az életedből. Ugyanis minden tettünknek, amit a földön teszünk, Isten iránti hálából kell fakadnia.

Aki Bibliaolvasó ember, az jól tudja, hogy Isten hűséges. Bebizonyította már annyiszor, hogy ő nem változik. Ha ő elhívott bennünket az örök életre, nem másítja meg elhatározását. Isten eldöntötte, az úgy lesz. Nincs rá hatással az, hogy hány jótettet tesz, sem az, hogy milyen életet él. Egyedül hit által van üdvösségünk.

De ha az ember megtapasztalja, hogy Isten valóban megváltotta őt, akkor azután nem teheti, hogy ne legyen hálás. Mert az örök élet olyan hatalmas csoda, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül. Ezért ha valaki hitet kapott Istentől, azt azután el kell mondania. Nem tarthatja magában. Ezért jött létre a gyülekezet. Mert voltak az őseink közt olyanok,

akik hálások voltak Istennek. Talán itt Tapolcán mindez a háború után történt, amikor az ember közelről megtapasztalta a halált. Akkor épült fel ez a templom is, hogy a város népének hirdesse az örömhírt: az Isten örök életre hív el minket.

Mikor az ember megismeri Istent, szembesül hatalmával. Mert az Úr képes egész életünket átformálni Szentlelkével a Biblián keresztül. Képes széthullott családokat összekovácsolni. Képes bármilyen függőségből megszabadítani. Képes boldogtalan, céltalan életeteket boldoggá tenni. Új célt ad számunkra, hogy menjünk, és hirdessük minden embernek, amit az Úr velünk tett. Nem azért, hogy plusz pontokat kapjunk. Mert az életünk nem egy pontgyűjtő füzet, amibe húzzuk a strigulákat. Az életünk Jézus Krisztus tulajdona, aki saját vérével váltotta meg.

Isten hűsége biztatás számunkra üdvösségünk felől. Elhívásunk biztos.

Azonban minden keresztyén ember életében vannak olyan időszakok, amikor a hit elhalványul. Vannak pillanatok, amikor bizonytalanná válunk üdvösségünk dolga felől. Történnek az életünkben olyan események, amik elbizonytalanítanak minket. Ilyen lehet, amikor közeli szerettinktől kell váratlanul búcsút vennünk. Kérdezzük Istent, miért történt mindez, és van, hogy ő nem válaszol kétségbeesett kérdéseinkre. Minden imádkozó embernek meg kell élnie a csendet, amikor Isten nem válaszol. Vannak olyan időszakok, amikor a Bibliát olvasva nem találunk benne olyat, ami üzenettel bírna az életünkre nézve. Mindez azonban a fejlődésünkre van.

Mert sokszor az ilyen mélységek többet jelenthetnek, mint azok az idők, amikor Isten közelségét erősebben érezzük. De az Úr hűséges. Semmi kétségünk nem lehet tehát az ő szeretete felől. Fiát feláldozta értünk, tőle így már semmi el nem választhat. Elhívásunk tehát biztos lábakon áll. Nincs semmi, ami tőle elszakíthatna.

Ezért mondja a Heidelbergi Káté, hogy szabad lelkiismerettel harcoljunk az ördög ellen. Mert nem lehet kétségünk az üdvösségünk felől. Ily módon a keresztyén ember úgymond „önbizalommal” szolgálhat Istennek. Persze ez a bizalom nem önmagunknak szól, hanem Istennek, aki teremtet, elhívott és megáld bennünket. Mert az az ember, aki bizalmatlanságban él, képtelen fejlődni. Ha folyton vádol bennünket a lelkiismeretünk, nem lehetünk teljes szívünkben hálások. Ezért biztat minket a Szentírás, hogy hálából és szabadon szolgáljunk az Istennek. Akkor is, amikor kevésbé érezzük jelenlétét életünkben. Mert ha hiszünk Jézus Krisztusban és őt tartjuk megváltónknak, semmi kétségünk nem lehet az üdvösségünk felől.

Összegzés

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.09.13.

Textus: 1Kor 1,4-9.

Lekció: Zsolt 51.

Ezért erősödjünk meg elhívásunkban, ami az örök életre szól. Ne jutalomért, vagy önzésből járjunk Isten házába, hanem hálából. Ne azért adakozzunk, mert mások ezt várják tőlünk. Ne azért imádkozzunk, hogy Istennél jó pontokat szerezzünk. Hanem hálából, tiszta lelkiismerettel szolgáljunk egész életünkkel Isten dicsőségére. Élünk úgy, hogy rajtunk keresztül sokak eljuthassanak az örök életre. Adja az Úr, hogy ilyen közösséggé formálódhassunk! Ámen.

Kádár Tamás György